

Arrest

nr. 251 709 van 26 maart 2021
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 20 oktober 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 september 2020.

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 20 oktober 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 september 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 11 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die volgens hun verklaringen België zijn binnengekomen op 12 februari 2020 samen met hun drie minderjarige kinderen, dienden op 18 februari 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 15 september 2020 nam de commissaris-generaal de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden verzoekers bij aangetekende brief van 17 september 2020 ter kennis gebracht.

- De bestreden beslissing die is genomen ten aanzien van verzoeker, C.P.A.D., luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 18/02/2020

Overdracht CGVS: 14/05/2020

U werd op 13 juli 2020 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) van 09u10 tot 13u40. U werd hierbij bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is. Uw advocaat, Meester Luzeyemo Ndolao (loco Meester Loobuyck) was gedurende het volledige onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in Magangué (Bolívar). U bent katholiek christen. Toen u 10 jaar oud was overleed uw vader; hij was politieagent en werd vermoord door het Medellínkartel. U heeft één oudere zus. Qua opleiding voltooide u uw middelbare schoolopleiding en ging u ook naar de politieschool. Nadien werkte u bij verschillende eenheden van de Colombiaanse politie aan de Caribische kust, onder andere de departementen La Guajira, César en Magdalena. In die periode leerde u uw huidige vrouw B.V.M. (CG: (...); OV: (...)) kennen. Samen hebben jullie drie zonen: D. (°2004), Dy. (°2005) en Da. (°2014). U heeft eveneens een dochter uit een andere relatie, D.D. (°2005), met wie u sporadisch contact onderhoudt. Zij woont momenteel bij haar moeder. Vanaf 2008 verhuisde u met uw vrouw M. naar Bogotá, waar uzelf bij verschillende politiediensten tewerkgesteld was. De laatste jaren fungeerde u als hoofd van de lokale preventiedienst in de wijk Rafael Uribe Uribe. Daar fungeerde u als een soort tussenpersoon: u kreeg informatie door van de gemeenschap, die u dan doorstuurde naar de arrestatie-eenheden, waardoor zij op hun beurt arrestaties konden uitvoeren.

Uw problemen vonden hun aanvang op 4 september 2019. Vanaf die dag kreeg u dagelijks twee tot vier oproepen van een onbekend nummer, waarbij de bellers zich steeds identificeerden als de Águilas Negras. Zij chanteerden u: indien u niet zou stoppen met uw werk bij de politie, dan zouden ze een aanslag plegen op uw leven en op dat van uw gezinsleden. Omwille van uw veiligheid nam u op 23 september 2019 ontslag op uw werk en één dag later, op 24 september 2019, ging u bij uw neef wonen in de stad Armenia (Quindío). Uw vrouw en kinderen stuurde u naar uw moeder in Bogotá. Na een tijdje kreeg u nagenoeg geen vreemde telefoonoproepen meer. Op 31 oktober 2019 bleek alles rustig en keerde u terug naar Bogotá om terug bij uw gezin te verblijven in het huis van uw moeder. U vernam toen dat uw ontslag bij de politie formeel in werking zou treden op 6 november 2019. Op 10 november 2019 ging u terug naar uw voormalige werkplaats om een document omtrent die formele ontslagprocedure te gaan ophalen. Bij het buitenkomen werd u op straat onderschept door drie gewapende individuen op een motorfiets. Ze vroegen u of u de boodschap niet had begrepen, waarop u antwoordde dat u geen politieagent meer was en u hen vroeg om u niet te doden. Net op dat moment passeerde er een politiepatrouille, waarop de individuen wegvluchtten. Uzelf kon toen ontkomen door een winkelpand binnen te lopen. Daar belde u bezorgd naar uw zus en keerde uiteindelijk terug naar het huis van uw moeder. Vier dagen later, op 14 november 2019, legde u klacht neer bij de politie van alles wat er reeds gebeurd was, en daarna ging u naar het parket om bescherming aan te vragen. In diezelfde periode begon u ook met uw vrouw te overleggen over uw veiligheidssituatie. Jullie overwogen Colombia te verlaten en overliepen onder andere de mogelijkheden om naar Canada en de VS te trekken, maar al snel bleek dat de visumprocedures daar veel tijd in beslag nemen. Op de keper beschouwd, besloten jullie naar België te vluchten en de reis te organiseren. Dat moest stap voor stap gebeuren, want Colombia was toen gehuld in nationale stakingen. Op 16 januari 2020 boekte u dan uiteindelijk de volledige reis naar België. Op 1 februari 2020, toen u onderweg was naar uw voormalige woonst om spullen op te halen, werd u buiten voor uw appartementsgebouw tegengehouden door twee individuen. Er vond een handgemeen plaats waarbij u op de neus geslagen werd en verwondingen opliep aan uw arm. Te langzaam kon u zich bevrijden en uw appartement binnenvluchten. Daarop bracht uw zus u naar het ziekenhuis, waar u een nacht bleef. De dag na het incident, op 2 februari 2020, legde u een tweede klacht neer bij de politie. Zij zonden u eveneens naar een gerechtelijk arts. Nadien leefden u en uw gezin ondergedoken in het appartement van uw moeder tot aan de geplande dag van jullie vertrek.

Op 11 februari 2020 verliet u samen met uw vrouw en jullie drie zonen Colombia en reisden jullie via Madrid naar Brussel, waar jullie op 12 februari 2020 aankwamen. Twee dagen later, op 14 februari 2020,

wendden jullie zich tot de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en dienden jullie een verzoek om internationale bescherming in.

In het geval van een terugkeer naar Colombia vreest u gedood te worden door de criminele bende Águilas Negras, dit omwille van uw werk bij de politie. U vreest eveneens vermoord te worden door eender welke andere groepering in de marge van de wet met wie u in contact kwam vanwege uw werk.

U legde de volgende documenten voor ter staving van uw verzoek: een kopie van jullie paspoorten, een kopie van jullie identiteitskaarten, een kopie van uw klacht bij de politie d.d. 14 november 2019, een kopie van uw aanvraag tot bescherming bij het parket d.d. 14 november 2019, een kopie van een brief aan het parket ter opvolging van de gevraagde bescherming, een briefwisseling tussen u en de beschermingseenheid (UNP) d.d. 21 november 2019, een kopie met daarop de beschermingsmaatregelen, een kopie van uw ontslagdocumenten, een kopie van uw klacht bij de politie d.d. 2 februari 2020, kopieën van uw ziekenhuisdocumenten d.d. 2 februari 2020, een kopie van uw geboorte- en huwelijksakte, kopieën van jullie vliegtuig- en hotelreservatie en, ten slotte, een kopie van een werkattest.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er wordt na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen noch een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet, aannemelijk heeft gemaakt.

Allereerst moet worden vastgesteld dat de bedreigingen, zoals u die vooropstelde, een zeer bizar verloop kenden. Uit uw verklaringen blijkt dat u gedurende meer dan 21 jaar nooit dergelijke bedreigingen hebt ontvangen omwille van uw functie, tot aan de dag van het beruchte telefoontje op 4 september 2019 (CGVS, p.8-9). Vanaf dan begon Águilas Negras u onophoudelijk meermaals per dag op te bellen en dreigden ze u en uw gezin te vermoorden indien u niet zou stoppen met uw werk (CGVS, p.6, 9). Toen u uiteindelijk ontslag nam uit uw functie en alleen naar Armenia trok, ebden de bedreigingen na enkele dagen geleidelijk aan weg (CGVS, p.11). Ook wanneer u terug naar Bogotá trok, kreeg u nagenoeg geen telefoontjes meer van de Águilas Negras (CGVS, p.9). Wel wisten zij u op 10 november 2019 eenmaal te vinden op straat in de buurt van uw voormalige werkplaats, maar u kon aan hen ontkomen (CGVS, p.7). Rond de tijd van het incident begon men u opnieuw op te bellen, ditmaal wekelijks, tot de slinger weer omsloeg en de oproepen wederom stopten eind december 2019 (CGVS, p.12). Hierna volgde een nieuwe windstille periode van meer dan een maand, maar op 1 februari 2019 volgt er een tweede fysieke aanvaring met Águilas Negras, waar u nogmaals ternauwernood aan kon ontsnappen (CGVS, p.7, 12). Van latere bedreigingen of incidenten maakt u doorheen uw verklaringen geen gewag.

Aan de ene kant is het weinig aannemelijk dat Águilas Negras u bijna van de ene dag op de andere begon te stalken indien u al 5 jaar werkzaam was als lokale preventiechef. Zoals u het stelde, werden er door uw toedoen heel wat personen uit het Águilas Negras-netwerk zwaar benadeeld en zou u als baas automatisch een doelwit geweest zijn (CGVS, p.9). Tegelijkertijd waren uw naam en telefoonnummer volgens u zeer zichtbaar in de hele gemeenschap (CGVS, p.8-9). Er kan bijgevolg worden van uit gegaan dat, indien de groepering u echt wilde treffen, zij er geen 5 jaar zouden over doen om dat effectief in de praktijk om te zetten. Hierbij moet worden vermeld dat u geen enkel concreet incident uit uw loopbaan kon aanduiden waarvan u denkt dat dat de aanleiding zou kunnen zijn van de plotse dreigtelefoons (CGVS, p.8). Aan de andere kant is het bedenkelijk dat Águilas Negras vanaf uw ontslag op 23 september 2019 ineens alle belangstelling voor u verloren zou zijn, om u dan na anderhalve maand terug op hun radar te plaatsen. Zo bestempelt u de periode tot 10 november 2019 in Armenia en Bogotá als rustig: u ontving dan wel zeer sporadisch nog oproepen van vreemde nummers, maar dit relateert u meteen door te stellen dat u gewoonweg niet opnam (CGVS, p.11). Rekening houdend met uw relaas is het merkwaardig dat de groepering, die volgens u tentakels zou hebben over het hele Colombiaanse grondgebied (CGVS, p.8), u ook toen nooit wist te vinden. De adressen van uw naaste familieleden – het

huis van uw neef en dat van uw ouders – zijn zeer voor de hand liggen de plaatsen die Águilas Negras naar alle waarschijnlijkheid meteen zou overwegen indien zij u daadwerkelijk zochten. Er moet hierbij worden aangestipt dat zowel uw vrouw als uw kinderen, die vanaf uw ontslag steeds in datzelfde huis van uw moeder verbleven, nooit werden geconfronteerd met de groepering, noch fysiek, noch telefonisch, dat terwijl ook zij gevisieerd werden en hun namen gekend waren bij de belagers (CGVS, p.6-7). In dezelfde trend van het voorgaande is het eigenaardig dat u sinds eind december 2019 geen dreigtelefoontjes meer hebt ontvangen (CGVS, p.12). Ook hebben uw moeder en uw zus, die nog steeds op hetzelfde adres wonen, geen enkele problemen meer gehad sinds jullie vertrek naar België (CGVS, p.5, 14). Dit alles doet uw geloofwaardigheid geen goed.

Er moeten ook een aantal kanttekeningen geplaatst worden bij de twee fysieke confrontaties die u aanhaalde. In relatie met het vorige is het allerm minst logisch dat Águilas Negras schijnbaar al haar interesse in u verloren had – u verklaart na uw ontslag enkel zeer sporadisch opgebeld te zijn geworden, tegen eind december 2019 kreeg u zelfs geen oproepen meer – om u dan op twee geïsoleerde momenten in een hinderlaag te lokken (CGVS, p.6-7, 12). Niet alleen de timing, maar ook het verloop van die incidenten is weinig plausibel. Bij de aanvaring op 10 november 2019 kon u naar eigen zeggen ontkomen omdat er op dat moment net een politiepatrouille passeerde, de drie individuen het op een lopen zetten en u een winkel kon binnenvluchten (CGVS, p.7). Later verduidelijkte u dat die politiewagen eigenlijk nog veraf was en niet op jullie af kwam, maar gewoon verder reed naar waar hij op weg was (CGVS, p.12). Om die reden is het merkwaardig dat uw belagers, die u net daarvoor met de dood bedreigd hadden, plots hun doelwit laten voor wat het is en weggaan. Indien u daadwerkelijk een winkel binnen liep en daar nog een tijdje bleef, kan worden verondersteld dat zij u daar gevolgd waren, maar ook dat gebeurde vreemd genoeg niet (CGVS, p.12). Daarnaast blijkt uw beschrijving van het incident in tegenstrijd met wat u ten aanzien van de Colombiaanse politie verklaarde. Terwijl u op het CGVS vertelde dat u net voor dat incident een document op uw werk was gaan ophalen (CGVS, p.7), verklaarde u ten aanzien van de politie dat u net voor de aanvaring van het station kwam na een vriendenbezoek. Dit tast uw geloofwaardigheid verder aan. Ook het beloop van de gebeurtenis op 1 februari 2020 is op zijn minst onrealistisch te noemen, temeer daar u op dat moment al meer dan een maand geen enkele telefonische bedreiging meer had ontvangen. Zo verklaarde u dat het incident maar enkele seconden duurde, maar dat u wel een slag op de neus kreeg en verwondingen opliep aan de arm (CGVS, p.7). Later voegde u daar zelfs aan toe dat uw twee belagers de intentie hadden om u te ontvoeren en te folteren; dit werd eveneens bevestigd door uw vrouw (CGVS, p.13; CGVS B.V.M., p.6). Vanuit die optiek is het zeer opmerkelijk dat u aan hen kon ontkomen door uw appartement binnen te gaan; u maakt immers geen melding van een verdere confrontatie met die twee personen in het gebouw. Indien zij u al sinds september 2019 op het spoor waren en u daadwerkelijk wilden treffen – hetzij om u te doden, hetzij om u te ontvoeren – kan men logischerwijs stellen dat zij ook het gebouw zouden binnengaan en daar enige energie in zouden stoppen. In uw versie van de feiten was dat echter niet het geval. Alle voorgaande vaststellingen brengen uw geloofwaardigheid dan ook verder in het gedrang.

Niet alleen de dreigementen zelf, maar ook uw persoonlijke reactie daarop is maar weinig realistisch. Ten eerste is het bevreemdend dat u tweeëneenhalve weken na de telefonische dreigementen in september 2019 plotseling ontslag neemt (CGVS, p.6-7). U was toen immers al meer dan 21 jaar werkzaam bij verscheidene eenheden de Colombiaanse politie, waaronder de uitvoerende hulpmannen, de counter-guerrilla en het parket (CGVS, p.3; CGVS B.V.M., p.7). U zou eveneens in uw loopbaan rechtstreeks betrokken zijn geweest bij meer dan 200 arrestaties (CGVS, p.9). Uit dit alles blijkt duidelijk dat u in het verleden al voor heel wat hetere vuren gestaan hebt dan een aantal dreigtelefoontjes. Net daarom is het niet plausibel dat u om die reden plotseling ontslag nam. Uw uitleg, namelijk dat u dat deed om uw gezin te beschermen overtuigt niet: indien u hen werkelijk moest beschermen, had u logischerwijs uw werk ingelicht, zodat men maatregelen ter bescherming kon uitvaardigen (CGVS, p.10). Daarenboven is het frappant dat u van de bedreigingen op geen enkel moment gewag hebt gemaakt bij uw werkgever (CGVS, p.9). Hiermee geconfronteerd, antwoordde u dat u geen vertrouwen had in de Colombiaanse politie omwille van de wijdverbreide corruptie (CGVS, p.9). Dit is echter een veralgemeende bewering en biedt geen soelaas voor het feit dat u het toch kon proberen. Naar alle verwachting zal menig Colombiaans politiemedewerker nu en dan eens te kampen krijgen met dreigementen, logischerwijs moeten er daarvoor kanalen ter bescherming voorhanden zijn. In dezelfde lijn is het ook niet aannemelijk dat men u bij uw ontslag geen enkele vragen gesteld heeft over het waarom van uw plotse vertrek, of zoals u verklaarde: "Eigenlijk wordt er nadien gezegd 'dank u voor uw dienst' en dat is het" (CGVS, p.10). Naar eigen zeggen had u immers een hoge functie als baas van een volledige politie-eenheid met tientallen agenten onder u (CGVS, p.10). Dat die zomaar zou opstappen zonder dat daar enige bedenkingen over geuit worden, valt maar moeilijk te geloven.

Ten tweede bent u niet consistent in uw verklaringen over uw verblijf bij uw neef in Armenia. U deed dit alleen – volgens u uit veiligheidsredenen – en liet uw vrouw en kinderen achter bij uw moeder in Bogotá (CGVS, p.7). Uit uw verklaringen blijkt echter duidelijk dat Águilas Negras de namen van uw vrouw en kinderen kende en ook hen met de dood bedreigde (CGVS, p.6). Daarom is het een vreemde gang van zaken dat u zichzelf in veiligheid zou stellen in een verafgelegen stad, terwijl u uw gezin achterlaat in Bogotá. Gevraagd of zij ook niet veiliger af waren geweest in Armenia, antwoordde u louter dat u daar nooit zo over nagedacht had (CGVS, p.10), uw vrouw staafde dan weer dat zij en de kinderen in Bogotá achterbleven omdat ze niet wilde het huis van uw neef 'invaderen' (CGVS B.V.M., p.8). Dit is een vrij lakse redenering voor iemand die met de dood bedreigd zou zijn. Nog vreemder is dat u, toen u terugkeerde uit Armenia, nog ruim vier maanden in Bogotá gebleven bent met uw gezin in het huis van uw moeder (CGVS, p.11). Zoals eerder aangegeven hadden uw belagers zowel u als uw gezin daar gemakkelijk kunnen traceren. Het feit dat u daar nog zo'n lange periode verbleven bent, doet onvermijdelijk afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging of ernstige schade.

Ten derde is het weinig te vatten dat u in Colombia nooit uw telefoonnummer veranderd heeft, rekening houdend met de aard van de dreigementen. Wanneer er u gevraagd werd hoe uw belagers aan uw nummer kwamen, antwoordde u dat u veel vergaderingen had met leden uit de gemeenschap en dat u dan op het einde aan iedereen uw nummer doorgaf (CGVS, p.9). Later werd er u eveneens gevraagd of u na uw ontslag bij de politie ooit uw nummer veranderd had (CGVS, p.12). Naar alle waarschijnlijkheid zou iemand die omwille van zijn job telefonisch doodsbedreigingen ontvangt dat nummer onmiddellijk veranderen na zijn ontslag op datzelfde werk. U antwoordde hierop dat u dat eigenlijk niet gedaan had en schulde zich vervolgens achter de uitleg dat u dat nummer had opgegeven toen u voor het eerst klacht indiende bij de politie (CGVS, p.12-13). Volgens u zou dat de opvolging van uw aangifte vermoeilijken, aangezien de politie u dan niet op dat nummer zou kunnen contacteren (CGVS, p.12-13). Uw argumentatie is gebrekkig en weerlegt dit gegeven niet: u legde pas uw eerste klacht neer op 14 november 2019, ruim twee maanden na uw ontslag. U had dus ruimschoots de tijd om een nieuw nummer aan te vragen. Dat u dat niet deed, maar dan wel helemaal naar Armenia verhuisde, blijkt dan ook zeer bizar. Bovendien had u met gemak kunnen het gsm-nummer van uw vrouw, uw zus of uw moeder opgeven, gezien u dan toch een hele tijd op hetzelfde adres als hen verbleef. Hierbij moet worden toegevoegd dat u in België dan wel uw nummer heeft veranderd (CGVS B.V.M., p.7).

Voorts blijkt uit de informatie die u aanbracht dat uw reis naar België een duidelijk gepland karakter had, hetgeen weinig in overeenstemming kan worden gebracht met uw beweerde ervaring van onveiligheid in Colombia. U had immers al kort na uw eerste klacht op 14 november 2019 de intentie om samen met uw gezin jullie land van herkomst te verlaten (CGVS, p.7). Het is merkwaardig dat uw vrouw hierover niet consistent is: zij verklaarde dat jullie pas vanaf 28 november 2019 de intentie daartoe hadden (CGVS B.V.M., p.6). In ieder geval blijkt uit de reisdocumenten die u voorlegde dat u de vliegtickets pas boekte via het internet op 16 januari 2020. Hierbij rijst de vraag waarom u überhaupt nog meer dan een maand wacht om de tickets effectief te boeken en, bijkomstig, waarom u een vlucht boekte die pas ruim een maand later gepland stond. Alles samen genomen betekent dit dat u nog een drietal maanden in Colombia gebleven bent sinds uw beslissing om het land te verlaten. Dit ondermijnt dan ook aanzienlijk uw voorgehouden vrees voor vervolging of ernstige schade; gezien de vele dagelijkse vluchten naar Europa vanuit Bogotá hadden jullie immers eerstdaags het land kunnen verlaten. Uw uitleg voor deze lange tijdsperiode kon niet overtuigen. Zo argumenteerde u dat er vanaf 21 november heel wat algemene problemen plaatsvonden in Colombia, waaronder stakingen, blokkades en marsen, waardoor het zeer lang duurde voordat jullie internationale paspoorten konden verkrijgen (CGVS, p.6, 7; CGVS B.V.M., p.6). Jullie paspoorten zijn evenwel afgegeven op 12 december 2019. Wanneer er uw vrouw gevraagd werd waarom jullie niet eerder vertrokken – jullie hadden immers de paspoorten al 2 maanden voor de vertrekdatum – verschuilde ze zich opnieuw achter de problematiek van de stakingen en haalde ze bovendien aan dat het hoogseizoen was, waardoor er minder vluchten beschikbaar waren (CGVS B.V.M., p.11). Deze redenen overtuigen maar weinig en het ongemak ervan weegt niet op tegenover de doodsbedreigingen die jullie zouden hebben ontvangen. De vaststelling blijft dan ook overeind dat jullie vertrek uit Colombia dan toch niet zo dringend moet zijn geweest.

Ten slotte kan er, gezien de onbetrouwbaarheid van uw relaas (zie supra), weinig geloof gehecht worden aan uw verklaringen over de aangiftes bij de Colombiaanse ordediensten. Bovendien kunnen er daaromtrent nog een aantal observaties gemaakt worden. Er werd reeds gewezen op het feit dat u de dreigtelefoontjes nooit aangekaart hebt bij uw werk toen u daar nog in dienst was. U verklaarde hierbij dat u de Colombiaanse politie wantrouwde omdat er daar heel veel corruptie zou heersen (CGVS, p.9). Met dit in het achterhoofd is het eigenaardig dat u dan toch aangifte deed bij de Colombiaanse ordediensten op 14 november 2019 en op 2 februari 2020. Er kan echter niet worden besloten dat u met behulp van

deze aangiftes een beroep wilde doen op plaatselijke bescherming. Uw verklaringen tonen aan dat u al kort na de eerste klacht op 14 november 2019 Colombia zou verlaten en uw reis daartoe begon te plannen (CGVS, p.7). Er kan hieruit niet worden afgeleid dat u wenste dat de politie de zaak onderzocht. Ook wat betreft de tweede klacht op 2 februari 2020, vertrok u reeds 9 dagen na die aangifte naar België. Het voorgaande toont aan dat uw klachten bij de politie en het parket een duidelijk gesolliciteerd karakter hadden en doet vermoeden dat u deze ingediend hebt met het oog op uw verzoek om internationale bescherming in België.

Het gegeven dat u bij de politie werkzaam was, wordt op zich niet betwist. Gezien de bovenstaande vaststellingen en observaties wordt echter geen geloof gehecht aan de door u naar voren geschoven asielmotieven. Het loutere gegeven dat u in het verleden werkzaam was als politieman volstaat op zich niet om een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit dit alles concludeert het CGVS dat er, wat u betreft, in het geval van een terugkeer naar Colombia noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bestaat, noch een reëel risico op ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

De documenten die u indiende kunnen bovenstaande beslissing niet ombuigen. De internationale paspoorten van u, uw vrouw en uw meegereisde kinderen tonen louter jullie nationaliteit, herkomst, identiteit en reisweg aan, hetgeen momenteel niet wordt betwist door het CGVS. Een gelijkaardige vaststelling kan gemaakt worden over de kopieën van jullie identiteitskaart, jullie geboorte- en huwelijksakte, en de uitgeprinte reisdocumenten. De kopieën van uw ontslagdocumenten wijzen op het feit dat u bij de Colombiaanse politie gewerkt hebt, maar vormen geen enkel begin van bewijs voor de door u aangehaalde bedreigingen en incidenten. Over de kopieën van uw klachten bij de Colombiaanse ordediensten, alsook uw briefwisseling met hen, moet worden opgemerkt dat zij evenmin afbreuk kunnen doen aan bovenstaande vaststellingen. Om enige bewijskracht aan een document te ontnemen, dient het te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. Bovendien zijn er twijfels in verband met de authenticiteit van enkele van deze documenten. Uw twee aangifteformulieren, die volgens beide documenten stammen uit hetzelfde politiekantoor (Estación de Policía Kennedy), lijken allerm minst officiële documenten en hebben in vergelijking met elkaar een opmerkelijk verschillende lay-out, logo en lettertype. Wat de kopieën van uw ziekenhuisdocumenten betreft, wijzen zij louter op het feit dat u op 1 februari 2020 werd opgenomen omwille van problemen met uw neus. Zij tonen echter geenszins aan wat de oorzaak is van die problematiek. Deze stukken vormen daarom eveneens geen enkel begin van bewijs.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de COI Focus République de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus République de Colombia: Situation sécuritaire van 7 juni 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombie_situation_securitaire_20180607.pdf, en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf, blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander (regio Catatumbo), Arauca, de Pacific-regio (Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó), Antioquia (Bajo Cauca), Zuid-Cordoba en de zuidelijke grensregio. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 slechts 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen 458 burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Het aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld is bijgevolg zeer beperkt in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, namelijk 50 miljoen in 2019 <http://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population/>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, de Pacific-regio, Antioquia, ZuidCordoba en de zuidelijke grensregio afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een

binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

- De bestreden beslissing die is genomen ten aanzien van verzoekster, B.V.M., luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 18/02/2020

Overdracht CGVS: 14/05/2020

U werd op 16 juli 2020 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) van 08u45 tot 12u05. U werd hierbij bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is. Uw advocaat, Meester Smekens (loco Meester Loobuyck) was gedurende het volledige onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in Riohacha (La Guajira). U bent katholiek christen. U groeide op bij uw beide ouders, uw zus en uw twee broers. Qua opleiding voltooide u uw middelbare schoolopleiding en een opleiding boekhouden, waarna u aan de slag ging als zelfstandig boekhoudster. U deed dan de boekhouding voor andere kleine bedrijven. Verder bent u getrouwd met C.P.A.D. (CG: (...); OV: (...)); jullie woonden samen in Bogotá. Samen met hem hebt u drie zonen: D. (°2004), Dy. (°2005) en Da. (°2014).

Jullie problemen vonden hun aanvang op 4 september 2019. Vanaf die dag kreeg uw man dagelijks twee tot vier oproepen van een onbekend nummer, waarbij de bellers zich steeds identificeerden als de Águilas Negras. Zij chanteerden hem: indien C.P.A.D. niet zou stoppen met zijn werk bij de politie, dan zouden ze een aanslag plegen op zijn leven en op dat van u en jullie kinderen. Omwille van zijn veiligheid nam uw man op 23 september 2019 ontslag op zijn werk en één dag later, op 24 september 2019, ging hij bij zijn neef wonen in de stad Armenia (Quindío). U en de kinderen stuurde hij naar uw schoonmoeder in Bogotá. Na een tijdje kreeg C.P.A.D. nagenoeg geen vreemde telefoonoproepen meer. Op 31 oktober 2019 bleek alles rustig en keerde hij terug naar Bogotá om terug bij u en de kinderen te verblijven in het huis van uw schoonmoeder. Hij vernam toen dat zijn ontslag bij de politie formeel in werking zou treden op 6 november 2019. Op 10 november 2019 ging uw man terug naar uw voormalige werkplaats om een document omtrent die formele ontslagprocedure te gaan ophalen. Bij het buitenkomen werd hij op straat onderschept door drie gewapende individuen op een motorfiets. Ze vroegen hem of hij de boodschap niet had begrepen, waarop C.P.A.D. antwoordde dat hij geen politieagent meer was en hij hen vroeg om hem niet te doden. Net op dat moment passeerde er een politiepatrouille, waarop de individuen wegvluchtten. Hijzelf kon toen ontkomen door een winkelpand binnen te lopen. Daar belde hij bezorgd naar uw schoonzus en keerde uiteindelijk terug naar het huis van uw schoonmoeder. Vier dagen later, op 14 november 2019, legde C.P.A.D. klacht neer bij de politie van alles wat er reeds gebeurd was, en daarna ging hij naar het parket om bescherming aan te vragen. In diezelfde periode begon hij ook met u te overleggen over zijn veiligheidssituatie. Jullie overwogen Colombia te verlaten en overliepen onder andere de mogelijkheden om naar Canada en de VS te trekken, maar al snel bleek dat de visumprocedures daar veel tijd in beslag nemen. Op de keper beschouwd, besloten jullie naar België te vluchten en de reis te organiseren. Dat moest stap voor stap gebeuren, want Colombia was toen gehuld in nationale stakingen. Op 16 januari 2020 boekte C.P.A.D. dan uiteindelijk de volledige reis naar België. Op 1 februari 2020, toen hij onderweg was naar jullie voormalige woonst om spullen op te halen, werd uw man buiten voor het appartementsgebouw tegengehouden door twee individuen. Er vond een handgemeen plaats waarbij hij op de neus geslagen werd en verwondingen opliep aan de arm. Te lang en leste kon uw man zich bevrijden en jullie appartement binnenvluchten. Daarop bracht uw schoonzus hem naar het ziekenhuis, waar hij een nacht bleef. De dag na het incident, op 2 februari 2020, legde C.P.A.D. een tweede klacht neer bij de politie. Zij zonden hem eveneens naar een gerechtelijk arts. Nadien leefden jullie allen ondergedoken in het appartement van uw schoonmoeder tot aan de geplande dag van jullie vertrek.

Op 11 februari 2020 verliet u samen met uw man en jullie drie zonen Colombia en reisden jullie via Madrid naar Brussel, waar jullie op 12 februari 2020 aankwamen.

Twee dagen later, op 14 februari 2020, wendden jullie zich tot de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en dienden jullie een verzoek om internationale bescherming in.

In het geval van een terugkeer naar Colombia vreest u gedood te worden door de criminele bende Águilas Negras, dit omwille van C.P.A.D. werk bij de politie. U vreest eveneens vermoord te worden door eender welke andere groepering in de marge van de wet met wie uw man in contact kwam vanwege zijn werk.

U legde de volgende documenten voor ter staving van uw verzoek: een kopie van jullie paspoorten, een kopie van jullie identiteitskaarten, een kopie van C.P.A.D. klacht bij de politie d.d. 14 november 2019, een kopie van zijn aanvraag tot bescherming bij het parket d.d. 14 november 2019, een kopie van een brief van hem aan het parket ter opvolging van de gevraagde bescherming, een briefwisseling tussen hem en de beschermingseenheid (UNP) d.d. 21 november 2019, een kopie met daarop de beschermingsmaatregelen, een kopie van C.P.A.D. ontslagdocumenten, een kopie van zijn klacht bij de politie d.d. 2 februari 2020, kopieën van zijn ziekenhuisdocumenten d.d. 2 februari 2020, een kopie van jullie geboorte- en huwelijksakte, kopieën van jullie vliegtuig- en hotelreservatie en, ten slotte, een kopie van een werkattest van uw man.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich volledig aansluit bij de asielmotieven van uw partner C.P.A.D. (CG: (...); OV: (...)). Net als uw partner vreest u gedood te worden door Águilas Negras of een andere groep in de marge van de wet, omwille van het werk van uw man bij de Colombiaanse politie. Het CGVS heeft na een grondige analyse van jullie beider verklaringen echter besloten dat jullie niet in aanmerking komen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus. In hoofde van uw partner motiveerde het CGVS haar beslissing als volgt:

[idem bestreden beslissing verzoeker]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De heer C.P.A.D. (verzoeker) (RvV 252 926) en mevrouw B.V.M. (verzoekster) (RvV 252 927) zijn echtgenoten. Verzoekers beroepen zich blijkens de inhoud van de bestreden beslissingen en de verzoekschriften op dezelfde motieven. Met het oog op een goede rechtsbedeling en gelet op hun onderlinge verknochtheid worden de voormelde zaken gevoegd.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. In het verzoekschrift in hoofde van verzoeker, dat werd overgenomen in het verzoekschrift van verzoekster, wordt een schending aangevoerd van de volgende bepalingen:

"Schending van artikelen 57/6/2, 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980.

Schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet

Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur."

In het verzoekschrift in hoofde van verzoeker, dat werd overgenomen in het verzoekschrift in hoofde van verzoekster, wordt toegelicht als volgt:

“II.1.1. Verwerende partij stelt dat verzoekende partij er niet in geslaagd is om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Verwerende partij stelt het eerstens dat het verloop van de bedreigingen ‘een zeer bizar verloop’ zouden kennen:

[citaat bestreden beslissing]

Verwerende partij mag de gebeurtenissen dan wel bizar vinden, verzoekende partij kan maar vertellen wat haar is overkomen en waarom zij vreest voor haar leven. Dat zij 5 jaar gerust gelaten werd en dan pas de bedreigingen begonnen, is gewoon hoe de zaken verlopen zijn. Zij kan ook de achterliggende beweegredenen van Aguila Negras niet met honderd procent zekerheid kennen. Zij kunnen natuurlijk ook niet iedereen tegelijkertijd viseren en hoogstwaarschijnlijk kwam verzoekende partij op dat ogenblik op het vizier van verzoekende partij en vanaf dan bleven zij haar lastigvallen, bedreigen en aanvallen. Het feit dat verwerende partij het verloop bizar vindt, vormt aldus geen afdoende reden om het relaas in twijfel te trekken.

II.1.2 Verwerende partij gaat als volgt verder:

[citaat bestreden beslissing]

Ook hier worden verzoekende partij geen tegenstrijdigheden verweten, doch gaat verwerende partij verder met een lijst van zaken die zij ‘merkwaardig’ en ‘weinig plausibel’ vindt.

Verwerende partij gaat aldus opnieuw verder af op haar subjectief gevoel en doet het hele relaas van verzoekende partij van de hand door simpelweg te stellen dat het haar niet plausibel overkomt.

Het is hetgeen wat verzoekende partij en haar echtgenote hebben meegemaakt en ondergaan. Het is bijzonder onredelijk en onzorgvuldig om van achter een bureau te menen te weten wat wel en/of niet plausibel zou zijn en daaruit sluitende conclusies te trekken.

Dit is niet ernstig.

Verzoekende partij heeft erg uitgebreid verteld wat haar is overkomen: p. 7 CGVS

[Notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, stuk 4, p. 6-7]

II.1.3. Verwerende partij stelt tevens de volgende:

[citaat bestreden beslissing]

Verzoekende partijen dachten er uiteraard aan om te vluchten en bespraken dit ook, maar ze hebben er eerst alles aan trachten te doen om in Colombia te blijven. Eerder spreken en het overwegen is niet hetzelfde als effectief de moeilijke beslissing maken om al hun hebben en houden, hun familie en vrienden achter te laten en te vluchten uit hun vertrouwde omgeving. Zij hebben die stap dan ook pas effectief gezet als ze geen andere uitweg meer zagen. Bovendien hebben zij uitgelegd dat omwille van de stakingen en de blokkades het ook niet evident was om zomaar te vertrekken.

II.1.4. Verwerende partij trekt alles in twijfel omdat zij de gang van zaken onwaarschijnlijk/onlogisch vindt...

Verzoekende partij meent dat verwerende partij bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en ten onrechte de vluchtelingenstatus, minstens het statuut van subsidiaire bescherming aan verzoekende partij geweigerd heeft.

Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing een schending uitmaakt van het artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij moet in hoofdorde erkend worden als vluchteling. Subsidiair de subsidiaire bescherming toegekend krijgen. De verzoekende partij meent dan ook in ondergeschikte, dat de beslissing minstens vernietigd dient te worden en teruggestuurd moet worden naar de verwerende partij voor verder en grondig onderzoek.”

3.1.2. In een aanvullende nota van 8 februari 2021 brengt de commissaris-generaal de COI Focus “Colombia. Veiligheidssituatie” van Cedoca van 27 juli 2020 ter kennis.

3.1.3. In een aanvullende nota van 18 februari 2021 leggen verzoekers een klacht bij de Colombiaanse politie van verzoekers zus C.P.B.V. van 27 januari 2021 (stuk 1) neer. Ter terechtzitting leggen verzoekers de aanvullende nota neer die op 18 februari 2021 aan de Raad werd overgemaakt.

3.2. De Raad onderzoekt de verzoeken om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekers al dan niet beantwoorden aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

3.3. Verzoekers slagen er niet in de aangehaalde vervolgingsfeiten aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat hun verweer in het verzoekschrift in wezen beperkt blijft tot het herhalen van hun verklaringen en het volharden in de geloofwaardigheid ervan en het op algemene wijze minimaliseren en in twijfel trekken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hiermee slagen zij er echter niet in om de pertinente en correcte motivering in de bestreden beslissingen, waaruit genoegzaam blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de ingeroepen vervolgingsfeiten, te weerleggen of in een ander daglicht te stellen.

Met het louter volharden dat zij enkel kunnen vertellen wat hen is overkomen en dat dit gewoon is hoe de zaken verlopen zijn, kunnen verzoekers geen afbreuk doen aan de pertinente en correcte motivering in de bestreden beslissingen dat het niet aannemelijk is dat de groepering Aguilas Negras verzoeker plots begon te viseren, terwijl hij op dat moment reeds vijf jaar als lokale preventiechef werkte en verder geen concrete incidenten kan benoemen die de aanleiding kunnen zijn van de dreigtelefoons. Verzoekers voeren nog aan dat zij de achterliggende beweegredenen van Aguilas Negras niet kennen, doch dat de groepering niet iedereen tegelijkertijd viseert en verzoeker hoogstwaarschijnlijk op dat ogenblik in hun vizier kwam en zij hem bleven bedreigen. De Raad wijst er echter op dat dit een blote bewering en een loutere hypothese betreft in hoofde van verzoekers. Zij kunnen met hun verweer aldus geen afbreuk doen aan de pertinente en correcte motivering in de bestreden beslissingen op dit punt.

Verzoekers voeren, ter minimalisering van de vaststellingen in de bestreden beslissingen inzake hun laattijdige en geplande vertrek uit Colombia, aan dat zij er eerst alles aan trachtten te doen om in hun land te blijven en hun land pas hebben verlaten toen zij geen andere uitweg meer zagen. Van verzoekers, die verklaren een gegronde vrees voor vervolging te hebben in hun land van herkomst door de Aguilas Negras, wordt evenwel redelijkerwijze verwacht dat zij de nodige maatregelen nemen om zo snel mogelijk, van zodra zij daar de mogelijkheid toe hebben, het land te verlaten. Verzoekers' algemene verweer doet dan ook geen afbreuk aan de pertinente en correcte vaststellingen in de bestreden beslissingen dat het niet aannemelijk is dat zij, hoewel zij reeds sinds november 2019 zouden besloten hebben Colombia te verlaten, pas op 16 januari 2020 hun tickets kochten en een vlucht boekten die pas een maand later gepland stond. Verzoekers herhalen in hun verzoekschrift nog hun verklaringen dat het niet evident was om zomaar te vertrekken omwille van de stakingen en blokkades in Colombia, doch zij gaan eraan voorbij dat in de bestreden beslissingen reeds op pertinente en correcte wijze werd geoordeeld dat deze bewering te lichtvoetig is om hun laattijdige vertrek uit hun land van herkomst te verklaren, wat aldus de geloofwaardigheid ondergraaft van de bedreigingen van Aguilas Negras. Verzoekster wees er tijdens haar persoonlijk onderhoud immers louter op dat er heel wat chaos was in het verkeer waardoor zij de verplaatsing naar de luchthaven niet konden maken (Notities van het persoonlijk onderhoud verzoekster, stuk 4, p. 11), doch verzoekers tonen echter niet aan dat het compleet onmogelijk zou zijn geweest voor hen om Colombia eerder te verlaten. Aldus oordeelden de bestreden beslissingen terecht dat verzoekers' laattijdige en geplande vertrek uit hun land van herkomst de ernst en de geloofwaardigheid van hun vrees voor vervolging relateert.

Verzoekers bekritisieren voor het overige op zeer algemene wijze de bestreden beslissingen door aan te voeren dat de commissaris-generaal enkel afgaat op zijn subjectief gevoel door te stellen dat hun relaas niet plausibel overkomt en dit een bijzonder onredelijke en zorgvuldige werkwijze is. De Raad wijst in dit verband erop dat verzoekers' verklaringen een bewijs kunnen vormen van hun hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat zij eerlijk, mogelijk en geloofwaardig zijn. De bestreden beslissingen oordeelden echter op pertinente en correcte wijze dat verzoekers' verklaringen over de aangevoerde vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn. De Raad benadrukt in dit verband dat het aan verzoekers toekomt om de motieven van de bestreden beslissingen aan de hand van concrete elementen en argumenten te weerleggen of in een ander daglicht te stellen, waar zij evenwel in gebreke blijven.

Volgende motivering van de bestreden beslissing in hoofde van verzoeker, die werd overgenomen in de bestreden beslissing in hoofde van verzoekster, is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

“Er wordt na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen noch een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet, aannemelijk heeft gemaakt.

Allereerst moet worden vastgesteld dat de bedreigingen, zoals u die vooropstelde, een zeer bizar verloop kenden. Uit uw verklaringen blijkt dat u gedurende meer dan 21 jaar nooit dergelijke bedreigingen hebt ontvangen omwille van uw functie, tot aan de dag van het beruchte telefoontje op 4 september 2019 (CGVS, p.8-9). Vanaf dan begon Águilas Negras u onophoudelijk meermaals per dag op te bellen en dreigden ze u en uw gezin te vermoorden indien u niet zou stoppen met uw werk (CGVS, p.6, 9). Toen u uiteindelijk ontslag nam uit uw functie en alleen naar Armenia trok, ebden de bedreigingen na enkele dagen geleidelijk aan weg (CGVS, p.11). Ook wanneer u terug naar Bogotá trok, kreeg u nagenoeg geen telefoontjes meer van de Águilas Negras (CGVS, p.9). Wel wisten zij u op 10 november 2019 eenmaal te vinden op straat in de buurt van uw voormalige werkplaats, maar u kon aan hen ontkomen (CGVS, p.7). Rond de tijd van het incident begon men u opnieuw op te bellen, ditmaal wekelijks, tot de slinger weer omsloeg en de oproepen wederom stopten eind december 2019 (CGVS, p.12). Hierna volgde een nieuwe windstille periode van meer dan een maand, maar op 1 februari 2019 volgt er een tweede fysieke aanvaring met Águilas Negras, waar u nogmaals ternauwernood aan kon ontsnappen (CGVS, p.7, 12). Van latere bedreigingen of incidenten maakt u doorheen uw verklaringen geen gewag.

Aan de ene kant is het weinig aannemelijk dat Águilas Negras u bijna van de ene dag op de andere begon te stalken indien u al 5 jaar werkzaam was als lokale preventiechef. Zoals u het stelde, werden er door uw toedoen heel wat personen uit het Águilas Negras-netwerk zwaar benadeeld en zou u als baas automatisch een doelwit geweest zijn (CGVS, p.9). Tegelijkertijd waren uw naam en telefoonnummer volgens u zeer zichtbaar in de hele gemeenschap (CGVS, p.8-9). Er kan bijgevolg worden van uit gegaan dat, indien de groepering u echt wilde treffen, zij er geen 5 jaar zouden over doen om dat effectief in de praktijk om te zetten. Hierbij moet worden vermeld dat u geen enkel concreet incident uit uw loopbaan kon aanduiden waarvan u denkt dat dat de aanleiding zou kunnen zijn van de plotse dreigtelefoons (CGVS, p.8). Aan de andere kant is het bedenkelijk dat Águilas Negras vanaf uw ontslag op 23 september 2019 ineens alle belangstelling voor u verloren zou zijn, om u dan na anderhalve maand terug op hun radar te plaatsen. Zo bestempelt u de periode tot 10 november 2019 in Armenia en Bogotá als rustig: u ontving dan wel zeer sporadisch nog oproepen van vreemde nummers, maar dit relateert u meteen door te stellen dat u gewoonweg niet opnam (CGVS, p.11). Rekening houdend met uw relaas is het merkwaardig dat de groepering, die volgens u tentakels zou hebben over het hele Colombiaanse grondgebied (CGVS, p.8), u ook toen nooit wist te vinden. De adressen van uw naaste familieleden – het huis van uw neef en dat van uw ouders – zijn zeer voor de hand liggende plaatsen die Águilas Negras naar alle waarschijnlijkheid meteen zou overwegen indien zij u daadwerkelijk zochten. Er moet hierbij worden aangestipt dat zowel uw vrouw als uw kinderen, die vanaf uw ontslag steeds in datzelfde huis van uw moeder verbleven, nooit werden geconfronteerd met de groepering, noch fysiek, noch telefonisch, dat terwijl ook zij gevisieerd werden en hun namen gekend waren bij de belagers (CGVS, p.6-7). In dezelfde trend van het voorgaande is het eigenaardig dat u sinds eind december 2019 geen dreigtelefoontjes meer hebt ontvangen (CGVS, p.12). Ook hebben uw moeder en uw zus, die nog steeds op hetzelfde adres wonen, geen enkele problemen meer gehad sinds jullie vertrek naar België (CGVS, p.5, 14). Dit alles doet uw geloofwaardigheid geen goed.

Er moeten ook een aantal kanttekeningen geplaatst worden bij de twee fysieke confrontaties die u aanhaalde. In relatie met het vorige is het allerm minst logisch dat Águilas Negras schijnbaar al haar interesse in u verloren had – u verklaart na uw ontslag enkel zeer sporadisch opgebeld te zijn geworden, tegen eind december 2019 kreeg u zelfs geen oproepen meer – om u dan op twee geïsoleerde momenten in een hinderlaag te lokken (CGVS, p.6-7, 12). Niet alleen de timing, maar ook het verloop van die incidenten is weinig plausibel. Bij de aanvaring op 10 november 2019 kon u naar eigen zeggen ontkomen omdat er op dat moment net een politiepatrouille passeerde, de drie individuen het op een lopen zetten en u een winkel kon binnenvluchten (CGVS, p.7). Later verduidelijkte u dat die politiewagen eigenlijk nog veraf was en niet op jullie af kwam, maar gewoon verder reed naar waar hij op weg was (CGVS, p.12). Om die reden is het merkwaardig dat uw belagers, die u net daarvoor met de dood bedreigd hadden, plots hun doelwit laten voor wat het is en weggaan. Indien u daadwerkelijk een winkel binnen liep en daar nog een tijdje bleef, kan worden verondersteld dat zij u daar gevolgd waren, maar ook dat gebeurde vreemd genoeg niet (CGVS, p.12). Daarnaast blijkt uw beschrijving van het incident in tegenstrijd met wat u ten aanzien van de Colombiaanse politie verklaarde. Terwijl u op het CGVS vertelde dat u net voor dat incident een document op uw werk was gaan ophalen (CGVS, p.7), verklaarde u ten aanzien van de politie dat u net voor de aanvaring van het station kwam na een vriendenbezoek. Dit tast uw geloofwaardigheid verder aan. Ook het beloop van de gebeurtenis op 1 februari 2020 is op zijn minst onrealistisch te noemen, temeer daar u op dat moment al meer dan een maand geen enkele telefonische bedreiging meer had ontvangen. Zo verklaarde u dat het incident maar enkele seconden duurde, maar dat u wel een slag op de neus kreeg en verwondingen opliep aan de arm (CGVS, p.7).

Later voegde u daar zelfs aan toe dat uw twee belagers de intentie hadden om u te ontvoeren en te folteren; dit werd eveneens bevestigd door uw vrouw (CGVS, p.13; CGVS B.V.M., p.6). Vanuit die optiek is het zeer opmerkelijk dat u aan hen kon ontkomen door uw appartement binnen te gaan; u maakt immers geen melding van een verdere confrontatie met die twee personen in het gebouw. Indien zij u al sinds september 2019 op het spoor waren en u daadwerkelijk wilden treffen – hetzij om u te doden, hetzij om u te ontvoeren – kan men logischerwijs stellen dat zij ook het gebouw zouden binnengaan en daar enige energie in zouden stoppen. In uw versie van de feiten was dat echter niet het geval. Alle voorgaande vaststellingen brengen uw geloofwaardigheid dan ook verder in het gedrang.

Niet alleen de dreigementen zelf, maar ook uw persoonlijke reactie daarop is maar weinig realistisch. Ten eerste is het bevreemdend dat u tweeëneenhalve weken na de telefonische dreigementen in september 2019 plotseling ontslag neemt (CGVS, p.6-7). U was toen immers al meer dan 21 jaar werkzaam bij verscheidene eenheden de Colombiaanse politie, waaronder de uitvoerende hulpmannen, de counter-guerrilla en het parket (CGVS, p.3; CGVS B.V.M., p.7). U zou eveneens in uw loopbaan rechtstreeks betrokken zijn geweest bij meer dan 200 arrestaties (CGVS, p.9). Uit dit alles blijkt duidelijk dat u in het verleden al voor heel wat hetere vuren gestaan hebt dan een aantal dreigtelefoontjes. Net daarom is het niet plausibel dat u om die reden plotseling ontslag nam. Uw uitleg, namelijk dat u dat deed om uw gezin te beschermen overtuigt niet: indien u hen werkelijk moest beschermen, had u logischerwijs uw werk ingelicht, zodat men maatregelen ter bescherming kon uitvaardigen (CGVS, p.10). Daarenboven is het frappant dat u van de bedreigingen op geen enkel moment gewag hebt gemaakt bij uw werkgever (CGVS, p.9). Hiermee geconfronteerd, antwoordde u dat u geen vertrouwen had in de Colombiaanse politie omwille van de wijdverbreide corruptie (CGVS, p.9). Dit is echter een veralgemeende bewering en biedt geen soelaas voor het feit dat u het toch kon proberen. Naar alle verwachting zal menig Colombiaans politiemedewerker nu en dan eens te kampen krijgen met dreigementen, logischerwijs moeten er daarvoor kanalen ter bescherming voorhanden zijn. In dezelfde lijn is het ook niet aannemelijk dat men u bij uw ontslag geen enkele vragen gesteld heeft over het waarom van uw plotse vertrek, of zoals u verklaarde: "Eigenlijk wordt er nadien gezegd 'dank u voor uw dienst' en dat is het" (CGVS, p.10). Naar eigen zeggen had u immers een hoge functie als baas van een volledige politie-eenheid met tientallen agenten onder u (CGVS, p.10). Dat die zomaar zou opstappen zonder dat daar enige bedenkingen over geuit worden, valt maar moeilijk te geloven.

Ten tweede bent u niet consistent in uw verklaringen over uw verblijf bij uw neef in Armenia. U deed dit alleen – volgens u uit veiligheidsredenen – en liet uw vrouw en kinderen achter bij uw moeder in Bogotá (CGVS, p.7). Uit uw verklaringen blijkt echter duidelijk dat Águilas Negras de namen van uw vrouw en kinderen kende en ook hen met de dood bedreigde (CGVS, p.6). Daarom is het een vreemde gang van zaken dat u zichzelf in veiligheid zou stellen in een verafgelegen stad, terwijl u uw gezin achterlaat in Bogotá. Gevraagd of zij ook niet veiliger af waren geweest in Armenia, antwoordde u louter dat u daar nooit zo over nagedacht had (CGVS, p.10), uw vrouw staafde dan weer dat zij en de kinderen in Bogotá achterbleven omdat ze niet wilde het huis van uw neef 'invaderen' (CGVS B.V.M., p.8). Dit is een vrij lakse redenering voor iemand die met de dood bedreigd zou zijn. Nog vreemder is dat u, toen u terugkeerde uit Armenia, nog ruim vier maanden in Bogotá gebleven bent met uw gezin in het huis van uw moeder (CGVS, p.11). Zoals eerder aangegeven hadden uw belagers zowel u als uw gezin daar gemakkelijk kunnen traceren. Het feit dat u daar nog zo'n lange periode verbleven bent, doet onvermijdelijk afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging of ernstige schade.

Ten derde is het weinig te vatten dat u in Colombia nooit uw telefoonnummer veranderd heeft, rekening houdend met de aard van de dreigementen. Wanneer er u gevraagd werd hoe uw belagers aan uw nummer kwamen, antwoordde u dat u veel vergaderingen had met leden uit de gemeenschap en dat u dan op het einde aan iedereen uw nummer doorgaf (CGVS, p.9). Later werd er u eveneens gevraagd of u na uw ontslag bij de politie ooit uw nummer veranderd had (CGVS, p.12). Naar alle waarschijnlijkheid zou iemand die omwille van zijn job telefonisch doodsb bedreigingen ontvangt dat nummer onmiddellijk veranderen na zijn ontslag op datzelfde werk. U antwoordde hierop dat u dat eigenlijk niet gedaan had en schulde zich vervolgens achter de uitleg dat u dat nummer had opgegeven toen u voor het eerst klacht indiende bij de politie (CGVS, p.12-13). Volgens u zou dat de opvolging van uw aangifte vermoeilijken, aangezien de politie u dan niet op dat nummer zou kunnen contacteren (CGVS, p.12-13). Uw argumentatie is gebrekkig en weerlegt dit gegeven niet: u legde pas uw eerste klacht neer op 14 november 2019, ruim twee maanden na uw ontslag. U had dus ruimschoots de tijd om een nieuw nummer aan te vragen. Dat u dat niet deed, maar dan wel helemaal naar Armenia verhuisde, blijkt dan ook zeer bizar. Bovendien had u met gemak kunnen het gsm-nummer van uw vrouw, uw zus of uw moeder opgeven, gezien u dan toch een hele tijd op hetzelfde adres als hen verbleef. Hierbij moet worden toegevoegd dat u in België dan wel uw nummer heeft veranderd (CGVS B.V.M., p.7).

Voorts blijkt uit de informatie die u aanbracht dat uw reis naar België een duidelijk gepland karakter had, hetgeen weinig in overeenstemming kan worden gebracht met uw beweerde ervaring van onveiligheid in Colombia. U had immers al kort na uw eerste klacht op 14 november 2019 de intentie om samen met uw gezin jullie land van herkomst te verlaten (CGVS, p.7). Het is merkwaardig dat uw vrouw hierover niet consistent is: zij verklaarde dat jullie pas vanaf 28 november 2019 de intentie daartoe hadden (CGVS B.V.M., p.6). In ieder geval blijkt uit de reisdocumenten die u voorlegde dat u de vliegtickets pas boekte via het internet op 16 januari 2020. Hierbij rijst de vraag waarom u überhaupt nog meer dan een maand wacht om de tickets effectief te boeken en, bijkomstig, waarom u een vlucht boekte die pas ruim een maand later gepland stond. Alles samen genomen betekent dit dat u nog een drietal maanden in Colombia gebleven bent sinds uw beslissing om het land te verlaten. Dit ondermijnt dan ook aanzienlijk uw voorgehouden vrees voor vervolging of ernstige schade; gezien de vele dagelijkse vluchten naar Europa vanuit Bogotá hadden jullie immers eerstdaags het land kunnen verlaten. Uw uitleg voor deze lange tijdsperiode kon niet overtuigen. Zo argumenteerde u dat er vanaf 21 november heel wat algemene problemen plaatsvonden in Colombia, waaronder stakingen, blokkades en marsen, waardoor het zeer lang duurde voordat jullie internationale paspoorten konden verkrijgen (CGVS, p.6, 7; CGVS B.V.M., p.6). Jullie paspoorten zijn evenwel afgegeven op 12 december 2019. Wanneer er uw vrouw gevraagd werd waarom jullie niet eerder vertrokken – jullie hadden immers de paspoorten al 2 maanden voor de vertrekdatum – verschuilde ze zich opnieuw achter de problematiek van de stakingen en haalde ze bovendien aan dat het hoogseizoen was, waardoor er minder vluchten beschikbaar waren (CGVS B.V.M., p.11). Deze redenen overtuigen maar weinig en het ongemak ervan weegt niet op tegenover de doodsb bedreigingen die jullie zouden hebben ontvangen. De vaststelling blijft dan ook overeind dat jullie vertrek uit Colombia dan toch niet zo dringend moet zijn geweest.

Ten slotte kan er, gezien de onbetrouwbaarheid van uw relaas (zie supra), weinig geloof gehecht worden aan uw verklaringen over de aangiftes bij de Colombiaanse ordediensten. Bovendien kunnen er daaromtrent nog een aantal observaties gemaakt worden. Er werd reeds gewezen op het feit dat u de dreigtelefoontjes nooit aangekaart hebt bij uw werk toen u daar nog in dienst was. U verklaarde hierbij dat u de Colombiaanse politie wantrouwde omdat er daar heel veel corruptie zou heersen (CGVS, p.9). Met dit in het achterhoofd is het eigenaardig dat u dan toch aangifte deed bij de Colombiaanse ordediensten op 14 november 2019 en op 2 februari 2020. Er kan echter niet worden besloten dat u met behulp van deze aangiftes een beroep wilde doen op plaatselijke bescherming. Uw verklaringen tonen aan dat u al kort na de eerste klacht op 14 november 2019 Colombia zou verlaten en uw reis daartoe begon te plannen (CGVS, p.7). Er kan hieruit niet worden afgeleid dat u wenste dat de politie de zaak onderzocht. Ook wat betreft de tweede klacht op 2 februari 2020, vertrok u reeds 9 dagen na die aangifte naar België. Het voorgaande toont aan dat uw klachten bij de politie en het parket een duidelijk gesolliciteerd karakter hadden en doet vermoeden dat u deze ingediend hebt met het oog op uw verzoek om internationale bescherming in België.

Het gegeven dat u bij de politie werkzaam was, wordt op zich niet betwist. Gezien de bovenstaande vaststellingen en observaties wordt echter geen geloof gehecht aan de door u naar voren geschoven asielmotieven. Het loutere gegeven dat u in het verleden werkzaam was als politieman volstaat op zich niet om een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit dit alles concludeert het CGVS dat er, wat u betreft, in het geval van een terugkeer naar Colombia noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bestaat, noch een reëel risico op ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

De documenten die u indiende kunnen bovenstaande beslissing niet ombuigen. De internationale paspoorten van u, uw vrouw en uw meegereisde kinderen tonen louter jullie nationaliteit, herkomst, identiteit en reisweg aan, hetgeen momenteel niet wordt betwist door het CGVS. Een gelijkaardige vaststelling kan gemaakt worden over de kopieën van jullie identiteitskaart, jullie geboorte- en huwelijksakte, en de uitgeprinte reisdocumenten. De kopieën van uw ontslagdocumenten wijzen op het feit dat u bij de Colombiaanse politie gewerkt hebt, maar vormen geen enkel begin van bewijs voor de door u aangehaalde bedreigingen en incidenten. Over de kopieën van uw klachten bij de Colombiaanse ordediensten, alsook uw briefwisseling met hen, moet worden opgemerkt dat zij evenmin afbreuk kunnen doen aan bovenstaande vaststellingen. Om enige bewijskracht aan een document te ontnemen, dient het te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. Bovendien zijn er twijfels in verband met de authenticiteit van enkele van deze documenten. Uw twee aangifteformulieren, die volgens beide documenten stammen uit hetzelfde politiekantoor (Estación de Policía Kennedy), lijken allerm minst officiële documenten en hebben in vergelijking met elkaar

een opmerkelijk verschillende lay-out, logo en lettertype. Wat de kopieën van uw ziekenhuisdocumenten betreft, wijzen zij louter op het feit dat u op 1 februari 2020 werd opgenomen omwille van problemen met uw neus. Zij tonen echter geenszins aan wat de oorzaak is van die problematiek. Deze stukken vormen daarom eveneens geen enkel begin van bewijs.”

Verzoekers voeren in hun aanvullende nota nog aan dat de zus van verzoeker op 19 januari 2021 werd bedreigd door mannen op een motorfiets omwille van hun problemen en leggen de klacht neer die de zus van verzoeker zou hebben ingediend (aanvullende nota, stuk 1). De Raad merkt echter vooreerst op dat het niet aannemelijk is dat de bende Aguilas Negras verzoekers' familie op 19 januari 2021 plots zou beginnen viseren, hoewel verzoekers reeds sinds 11 februari 2020 Colombia hebben verlaten en verzoekers geen melding hebben gemaakt van andere problemen die hun familieleden zouden hebben gekend (Notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, stuk 4, p. 5 en 14). De neergelegde klacht biedt geen afdoende bewijswaarde ter staving van de aangehaalde feiten, gezien deze klacht louter gebaseerd is op de verklaringen van verzoekers zus, niet op objectieve vaststellingen. In de klacht wordt zelf vermeld dat verzoekers zus geen bewijs heeft van de feiten die haar zijn overkomen. De Raad acht het bovendien niet aannemelijk dat verzoekers zus in de klacht louter zou vermelden dat zij bedreigd werd door “een illegale groepering”, zonder hierbij te vermelden dat haar broer bedreigd werd door de Aguilas Negras. De Raad stelt immers vast dat verzoeker blijkens zijn verklaringen zijn zus op de hoogte had gebracht van de bedreigingen toen hij nog in Colombia verbleef (*Ibid.*, p. 6-7), zodat kan worden aangenomen dat zij op de hoogte was van de bende die haar broer bedreigde. Bovendien blijkt dat verzoekers zus haar klacht pas indiende op 27 januari 2021 terwijl zij reeds bedreigd werd op 19 januari 2021, zodat zij zich in de tussentijd bij haar broer had kunnen informeren naar de bende die hem bedreigde. Verzoeker verklaarde immers dat hij nog contact had met zijn zus tijdens zijn verblijf in België (*Ibid.*, p. 5). Er kan dan ook redelijkerwijze worden verwacht dat verzoekster op de hoogte is van de bende die haar broer bedreigde en dat zij deze naam ook zou vermelden bij het indienen van haar klacht, gelet op het belang van dergelijke feiten voor het onderzoek naar de bedreigingen. De Raad is dan ook van oordeel dat de door verzoekers neergelegde klacht de geloofwaardigheid van hun relaas niet kan herstellen.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.4. In zoverre verzoekers zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op hun asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Zij tonen niet aan dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*”.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal bij aanvullende nota van 8 februari 2021 de beschikbare landeninformatie heeft geactualiseerd en aangevuld met de COI Focus “*Colombia. Veiligheidssituatie*” van Cedoca van 27 juli 2020.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de situatie in Colombia grondig is gewijzigd na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de *Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia - Ejército popular* (FARC-EP) die de 50-jarige burgeroorlog beëindigde. Uit diezelfde informatie blijkt eveneens dat de onderhandelingen voor het vredesproces met het *Ejército de liberación nacional* (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, die aanvingen op 7

februari 2017, echter niet hebben geleid tot een staakt-het-vuren. Het intern gewapend conflict met ELN blijft voortduren. Daarnaast vinden er nog steeds confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebelligroeperingen plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt dat de gebieden die voorheen aan de FARC toebehoorden worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid.

Gelet op de beschikbare landeninformatie wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde departementen. Zowel uit de UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia”* van september 2015, als de COI Focussen *“République de Colombia: Situation sécuritaire”* van 14 november 2019 en *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 27 juli 2020, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

De commissaris-generaal zet in zijn aanvullende nota op basis van de meest recente landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebelligroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Narino. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen.

Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de

Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard."

Verzoekers brengen geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zou zijn.

Op basis van deze analyse besluit de Raad dat niet blijkt dat voor verzoekers actueel een reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Colombia een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

3.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met de rolnummers RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend eenentwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP